

גיליון 40

אוקטובר 2018
תשרי ה'תשע"ט

מזְטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

אֵלֶּכָּה יָמַם

אֵלֶּכָּה יָרַח יָמַם ב

אשר גל

זיוה גל

גליה גל־אלברט

מיכל דותן

קארינה ס' לינצקי

לבנה מושון

רבקה פישביין־עמנואל

יעל צ'יבוטרו־חוג'ה

אבי קוטון

גאולה שינה

גיליון 40 מתחיל...

לשמחתנו, הנושא הטעון "אלוהים אדירים" זכה בהחלט להיענות אדירה מצדכם, וקיבלנו מספר לא מבוטל של יצירות מרתקות. לכן החלטנו באופן חד-פעמי להפיק שני גיליונות זה אחר זה באותו נושא – "אלוהים אדירים א", שיצא לאור בחודש שעבר, והגיליון הנוכחי "אלוהים אדירים ב".

גם בגיליון זה תוכלו לקרוא דרכים מגוונות שבהן אנשים תופסים את אלוהים, את יחסם אליו ואת יחסו אליהם. תמצאו כאן שירים וסיפורים שבהם מסתתר או נחשף אלוהים הבורא, אלוהים השולט, אלוהים הגומל והמעניש, אלוהים המתגלה או הנעלם, אלוהים השומע את תפילותינו, אלוהים שקיים רק בדמיונות של אחרים, אלוהים כדמות ואלוהים כמושג ורעיון.

קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן-חור, רובי גורדון

את הגיליון הזה בחרנו לפתוח עם השיר של עדנה אפק, "לא היה וכן נברא":

<p>וְכַשְׁתַּרְעַד הָאֲדָמָה וְתִפְלֹט חֲדָרֵי בְטָנָה אֲזַי אֵין אֵל שְׁמִסְתַּתֵּר וְשׁוֹם אֶפְלִיקְצִיָּה לֹא עוֹנָה.</p>	<p>אֵת שְׁמוֹתָיו נִתְּנוּ לוֹ חֲסִידָיו פִּי־סְבוּק, אֶפֶל, גּוּגֵל וְ"קִדְמָה" בּוֹנוֹס: חִידָקֵי הַמְּזוּזָה.</p>	<p>וְאֲזַי לְתַעוּדָה נִכְתְּבוּ סִפְרֵים: שְׁתֵּי בְרִיתוֹת וְהַגְּדָה קִרְאָן, תּוֹרָה וְאֶף כְּתוּבִים.</p>	<p>בְּרֵאשִׁית בְּרֵאוֹ אֲנָשִׁים אֵלוֹת – אֱלִים צְלָמִיּוֹת וְגַם צְלָמִים.</p>
<p>כִּי אֲנַחְנוּ בְּרֵאנּוֹ אוֹתוֹ כְּשֶׁהוּא לֹא הָיָה וְעַכְשָׁיו הוּא לֹא מֵת שְׁהָרֵי מַעוֹלָם מַעוֹלָם לֹא הָיָה.</p>	<p>אֶפְלִיקְצִיָּת אֵל אֶחָד מְבֻרָכֵת הַמוֹנִים: רְשָׁתוֹת פְּתָחוֹ מֵהָר, בְּלֵי הַכּוֹר מֵהָר, מֵהָר, לְכָל סוּגֵי הַ"חֻכְמִים".</p>	<p>אֶפְלִיקְצִיָּת אֵל אֶחָד מְבֻרָכֵת עֲנִיִּים: תֵּן תְּרוּמָה וְתֵן זָהָב מְזוּזוֹת וְקַמְעִים.</p>	<p>סֵטְרֵטְאֶפִּיסֵט זְרִיז אֶחָד הַבֵּין מִיָּד: מְכַרָּה זָהָב. בְּמוֹחוֹ הַחַד, אֶפְלִיקְצִיָּה הוּא פֶּתַח וַיִּקְרָא לָהּ: אֵל אֶחָד.</p>

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

אלוהים שלי

חִכָּה, דְּבַר לְאֵט
 אֵינְנִי יְכוּלָה לְקַלֵּט עוֹלָם בְּבֵת אַחַת
 רוֹצָה לְהִתְעַנֵּג פֶּסַח אַחַר פֶּסַח.
 אֵיכָה עָנָן לְבֶן נְחֹטֶף לְעֶרְמָה, חִכָּה
 חִכָּה, עֲשֵׂה לְאֵט
 כְּמוֹ שְׁמַעְנָגִים אֲשֶׁה
 הָרִי אֲנִי תִלְמִידְתְּךָ
 עַל בְּרֶכֶךָ מְרוֹם הָהָר צוֹפָה.

לכי לך

לְכִי לְךָ
מֵאַרְצֶךָ
מִמּוֹלַדְתְּךָ
מִבֵּית אִמֶּךָ
אֶל הָאָרֶץ
אֲשֶׁר
תִּרְאִי
וְלֹא תִתְיַרְאִי
וְעָשִׂי
בֵּיתְךָ
גָדוֹל
וְבוֹ מְקוֹם
וּפְנֵה
וְאָכַן
לְהַנִּיחַ עָלֶיךָ רֹאשׁךָ
וּלְבָרְכֶךָ.

בראשית

בראשית בורא א את השמים ואת הארץ.

"תראי", ראשו נשען על שתי כריות, על בטנו החשופה מונח המחשב הנייד, "כמה גדולים השמים".
"תצבע אותם בצהוב", אני מבקשת, "ותבדיל מהם את המים בצהוב חרדל".
אני מנסה להניח יד על חזהו נטול השער אך הוא כמעט מזדעק, "לא עכשיו, אני בורא עולם".

הוא מקרב את המחשב אל סנטרו, מביט בשמים הצבועים ובמים, צובע את היבשה בצבע חום, מעטר אותה בדשא ובעצים.

"תגוון קצת, אל תהיה שמרן", אני מחליקה את ידי על בטנו הלבנה, "תצבע את גזעי העצים באדום ואת פירותיהם בסגול". אצבעי סובבת את טבורו, סנטרו מרעיד.
"אני בורא עולם", הוא לוחש, "את מפריעה לי ברגע הבריאה. עוד אין מאורות, עוד אין נפש חיה".

אני מצמידה את שפתיי לשפתיו שננעלות באחת. לשוני נשארת תלויה באוויר כשהוא מסיט אותי מעליו.
"תתאפקי, תשלטי בעצמך".

בשנית בורא א את המאור הגדול.

"איך אקרא לו?" הוא שואל. פניי בכרית, אני לא עונה. "אני לא יכול לעשות הפסקה באמצע הבריאה", טון קולו מתנצל. "יכתבו על כך תלייתלים של פרשנויות לאורך השנים, איש לא יעלה בדעתו את הסיבה". הוא מסמיק. אחר כך מסדר את הכריות מתחת לראשו ואנחנו מתנשקים.

"אלוהים! תקרא לו קִלְפָה למאור הגדול, ולקטן תקרא טורסאס ותן להם שימשלו. קִלְפָה ביום וטורסאס בלילה כדי שיהיה לך יותר זמן בשבילי". אני מחייכת אליו את החיוך הטוב ביותר שלי, המזמין ביותר, וליתר ביטחון מעבירה לשון על שפתיי. לא אכפת לי להיות פתטית בשביל אלוהים.

בשלישית בורא א את החיות ואת העופות ואת התנינים ואת הבהמות ואת הדגים.
אני רוצה לבקש ממנו לברוא המון טווסים ולצבוע בוורוד את התנינים ולעטר בנקודות זהובות את הבהמות בזמן שגופו מתחיל להיענות לאצבעותיי המלטפות וקצב נשימותיו מתגבר.

"אל תברא עוד בני אדם", אני לוחשת באוזנו
כשאנו הופכים לבשר אחד.

קִלְפָה – מחזור בריאה והרס העולם (המיתולוגיה ההודית)

טורסאס – רוח ים שהציתה עשב שגרמה להמשך הופעת דמויות מיתולוגיות (המיתולוגיה הפינית)

שקיעה

שְׁקִיעָה אֲדָמָה

שְׁקִיעָה נְהוּגָה

עַל יְדֵי כַח

עֲלִיּוֹן

מִשְׁתַּוְּקֵק לְאֵהָבָה

אֵהָבֵת אָדָם

אֲשֶׁר יָצַר

אֲשֶׁר אָהַב

בְּטָרֵם נִבְרָא.

אָלֵהִים

אוֹהֵב אֶת הַמְּאַחֲרִים,

אֵלֶּה שֶׁבִּבְעוֹר הַחֲמִץ בָּעַר גַּם לְבָם,

שֶׁנִּשְׁמָטָה תַּחֲתֵיהֶם אֲדָמָתָם

וְלֹא זָכוּ לְשִׁכְרָם מְרֹב גְּעֻגוּעַ.

אָלֵהִים,

אוֹהֵב אֶת הַמְּאַחֲרִים,

אֵלֶּה שֶׁלֹּא הִגִּיעוּ לְמַחֲזוֹ חֲפָצָם,

לֹא נָטְלוּ יָדָם וְלֹא הִסְפִּיקוּ לְקַדֵּשׁ

אֶת עַמּוּד הָאֵשׁ.

אָלֵהִים

אוֹהֵב אֶת הָאָדָם בְּכֹאבוֹ,

מִכֶּה חֲטָא עַל סֵלַע

וְנוֹתֵר עַל נָבוֹ.

הלקוח

היה זה יום חול, לא שבת, לא מועד ולא חג מיוחד. הטלפון במשרדי צלצל ומצדו השני של הקו נשמע קול בס נמוך, נבוך ומבואס קלות. "נעים מאוד, אני מעדיף שלא להזדהות בשלב זה של השיחה, אבל אם את רוצה, את יכולה לקרוא לי יהוה".

כבר יצא לי לשוחח עם לקוחות שסבלו משיגעון גדלות, אבל בכזה עדיין לא נתקלתי. עם זאת, זה נראה לי כמו אחלה סיפור לארוחת שישי, אז זרמתי.

אמרתי: "חשבתי שאסור לומר את השם יהוה", והוא ענה: "עזבי שטויות, תקראי לי איך שאת רוצה. בעבר לשימוש בשם הזה היו השלכות קשות ואם היו נושאים אותו לשווא הייתה עלולה להידלק איזו להבה ואת היית מרוב פחד מרטיבה. אבל כיום – כלום, אכזבה, בגלל זה אני פונה אלייך, זה בדיוק חלק מהבעיה".

בטרם הספקתי להציג לפניו את השאלון, הוא כבר גולל לפניי את סיפורו, וממנו עלה שאכן מדובר במישהו שירד מגדולתו והפך לסוג של כישלון.

האלמוני טען שהעסק שלו כבר לא מה שהיה ושהתדמית שלו מאוד נפגעה. שהוא לא יודע בדיוק לשים את האצבע מתי, היכן ואיפה זה קרה, שזה מאוד אירוני, בהתחשב בעובדה שדווקא יש לו אצבע גדולה מאוד ומרשימה, שהיא סיפור בפני עצמו.

סיפר שפרסם ספר אחד, רבימכר המבוסס על דמותו ושאין כמעט בית בעולם שבו לא אמצא אותו. אבל לאחר שסיים להשוויץ הוא מיד החמיץ, כי מאז לא כתב להיט נוסף, הוא סובל ממחסום כתיבה ולא מצליח לספק את הסחורה. הוא תיאר איך בשנים האחרונות ספרו הכבד משמש בבתים מסוימים מעצור לדלת, אולי בגלל שהעלילה לא אמינה, מייגעת ומיושנת. הוא רטן על כך שחלק גדול מהציבור עדיין מוצא עניין באותו מיזם חסר תועלת ושאל: "מדוע לכל הרוחות הם ממשיכים לקרוא בו יומם ולילה בדבקות מוגזמת?" הסיבה לכך לטענתו, גם לרעצמו כלל לא מובנת.

אחד הדברים שהפריעו לו מאוד היה ללא ספק המראה החיצוני שלו. הוא עמד על כך שהוא חייב לשכור את שירותיה של סטייליסטית טובה ולאחר שהלל את העבודה שעשתה על אשת ראש הממשלה, רצה לדעת כמה לדעתי סנדרה רינגלר תיקח לו לשעה. הוא הכריז שלמרות מה שחשב בעבר הוא מסתייג בשלב זה של חייו מגלביות, שער ארוך וזקן לבן. לדבריו, מה שמתאים לגואל רצון ולאושו פחות מתאים למראה של היישות הנשגבת והנערצת שהיה רוצה שהיקום יראה בו.

הוא קיטר על כך שהשפה שלו מיושנת, שהוא נשמע מגושם ושלעומתו אפילו אבשלום קור נשמע צעיר, קליל ומרומם.

הוא התקומם על כך שפעם ידע לעשות קסמים, להציל אנשים ולחולל נסים. אבל זה אלפי שנים שהוא לא מצליח לשלוט ברוע, בטבע וביקום, ובמשמרתו מתרחשות רק זוועות, מלחמות ושחיתות. לנגד עיניו אנשים נרצחים, נאנסים, גוססים ומובסים, ולו יצא שם של אחד שלא יכול לעשות כלום.

לבסוף פרץ בבכי וזעק לעזרה: "אנא ממך, אישה טובה! עשי מצווה! רק את תוכלי לעזור לי לחזור לתודעה!"

הקשבתי, חשבתי, היססתי, כי העסק שלי היה בקשיים והייתי זקוקה ללקוח נוסף וגם למזומנים. אבל לבסוף, כאשר הבנתי שהדברים נראים אבודים עניתי בייאוש: "מצטערת אדוני, אני רק יחצ"נית, אני לא אלוהים".

יציר נברא

“אֱלֹהִים הוּא הָרוּחַ”, אָמַר הַיָּלֵד
שָׁעָרוּ פְּרוּעַ
מְשׁוֹבְתוֹ כְּכֹלִי בְיַד יוֹצֵר

“הוּא הַחֶמֶר”, אָמַר הַנֶּעֶר
כְּפִיו חֶמֶר
לוֹפְתוֹת וְלִשׁוֹת פֶּת יִצְרָתוֹ

“אֱלֹהִים הוּא הַגּוֹף”, אָמַר הַגָּבֵר
גּוֹ זְקוּף
מִתְמַסֵּר וְנִכְנָע לְלִשְׁד יִצְרוֹ.

“נִשְׁמַת אִם כָּל חַי הוּא”,
אָמַר הַזָּקֵן
וְהַשִּׁבָּה לְיוֹצְרוֹ.

אלוהים אתה שומע?

אֱלֹהִים, אַתָּה שׁוֹמֵעַ?
 "אֲנִי רוֹצֶה אָח"
 אִמָּא לֹא מִקְשִׁיבָה לִי
 הִיא אוֹמֶרֶת שְׂגָם הִיא רוֹצֶה
 אָבֵל הוּא לֹא מִגִּיעַ.
 הִצַּעַתִּי לְאִמָּא שְׁנֵלֶךְ לִכְתּוּל
 שֵׁם אֱלֹהִים יִשְׁמַע אוֹתִי!
 כָּתַבְתִּי בַּפֶּתֶק "הֲלוֹאֵי שְׂיִהְיֶה לִי אָח"
 כְּשֶׁהֵיטִי בֶּן 5 קִבַּלְתִּי מִתְּנָה
 אָחוֹת קִטְנָה וְחִמוּדָה
 וְהִצַּלְחִתִּי לְהִסְתִּיר אֶת הָאֲכֻזָּבָה.
 הִצַּעַתִּי לְאִמָּא שְׁנֵלֶךְ שׁוֹב לִכְתּוּל
 בַּפֶּתֶק כָּתַבְתִּי "הֲלוֹאֵי שְׂיִהְיֶה לִי אָח"
 כְּשֶׁאָחוֹתִי הֵיטָה בֵּת שְׁנָה אִמָּא גָּלְתָה
 שֶׁהִיא שׁוֹב פַּעַם בְּהֶרְיוֹן וְאֲנִי קִפְצַתִּי מִשְׂמִחָה.
 כְּשֶׁנּוֹלְדָה נׁפֶר
 הִצַּעַתִּי לְאִמָּא שְׁנֵלֶךְ לִכְתּוּל
 וְהַפַּעַם נִרְשַׁם בַּפֶּתֶק "הֲלוֹאֵי שְׂתִהְיֶה לִי אָחוֹת".

מקדם לגן עדן

הִיכֵן שְׁרוּחַ מְזַרְחִית עוֹבֶרֶת
 וְקוֹצִים נִנְעָצִים כְּחֻצִים
 יוֹשֵׁב הָאִישׁ שְׁאִין מְחִילָה לְמַעֲשָׂיו
 יוֹשֶׁבֶת הָאִשָּׁה צְרוּבַת רִגְשֵׁי אֲשֶׁם
 מִתְנַחֲמִים זֶה עִם זֶה בִּילָדִים
 הַהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ כָּל בָּשָׂר.
 נָחִים הֵם בְּצֵל תְּאֵנָה
 שׁוֹתִים מִמַּעַן
 יוֹצֵא מִן הַגֵּן.
 אֵילָנִי פְּרִי בּוֹ וְצִפְּרֵי שִׁיר
 מֵעַל הַנֶּהָר.
 אֱלֹהִים נִטְעָם בְּמוֹ יָדָיו
 לְנִקּוֹת מִצְפוּנּוֹ הַכָּבֵד כְּעוֹפֶרֶת.

אלוהים קטן

מאז ומתמיד האמינו הוריה כי עם יופייה וחוכמתה עליה להינשא לבעל מקצוע נחשב. נוגה הייתה חילונית פרועה. מחזרים לא נפלו לרגליה. משאת נפשה, רופאים ועורכי דין וטייסים, התרחקו. אולי היוהרה שלה, הגוף המעובה, השער המדובלל. רק הוא אהב אותה בחולצת לקוסט, ברעמת שער בהירה, חלקה ומלאה, גומות בלחיים, ריסים ארוכים נפרדים. היא לא נתנה לרגש להשתלט ושמרה על היגיון צרוף ואיפוק.

חסרה לו אקדמיה בלב. כשהציגה לראשונה לפני הוריה את הבחור השובב יפה התואר, הפטפטן, בעל המזג הנוח וחוש ההומור, החליפו מבטים ושתקו. הוא התאמץ להשלים בגרויות ונרשם ללימודי מכינה וכרע תחת העומס והבטיח שתוכל בנישואיהם להקדיש את עצמה לתארים אקדמיים ולפינוקים. כל כך רצה.

הם התחתנו, ההורים קנו להם דירה קטנה והילדה נולדה. היא עיקמה את הפה. האיצה בו לחפש עבודה שנייה והזכירה לו בהתמדה את מאזן המשקלים הסגוליים ביניהם – לא משכיל, עובד כטכנאי בהוט, קטן בתפקיד ובשכר.

תחילה העבירה את הילדה לבית ספר ממלכתי. הוא ערך להן קידוש אך לא שקע בלימוד תורה. ואז הכתה אותו, סתם. אולי בשל היותו הוא ולא אחר. התאפק וחיך. השליכה עליו חפצים וחבטה בראשו. אחר כך גירשה אותו מהבית בתחתוניו ונעלה את הדלת. את בגדיו השליכה מהחלון אל הדשא. הוא העז ולא חזר וביקש שלא לחזור לנצח. אבודה ומבולבלת החלה נוגה להחמיר עם עצמה ולחפש את האור.

נפטרה מהלבוש החושפני ומסנדלי העקב הפרוצים. כשחזרה נלהבת מהמסע הרוחני בצפת, בבית הרב יוסלמן, קיבלה רבקי מהעמותה 'נלכה בגאון' סימן משמים והכירה לה כמה עבדקנים אלמנים, רווקים נבכים וגרושים עתירי ילדים, כולם כמוה, בעלי תשובה.

כשישבה מולם התעוררו בה רגשי חרטה וגעגועים לטכנאי של הוט. "הצניעי חכמה", דחקה בה רבקי. ואז הזמינה אותה לקבוצה של פנויים ופנויות חרדים שמתכנסת אחת לשבועיים באולם שהועמד כתרומה.

נוגה ליטפה את הפאה שעל ראשה וסקרה אותה היטב במראה בכניסה. היטיבה את החצאית השחורה, בדקה שהגרביים מתוחים כראוי והנעליים סגורות. היא הזיעה מתחת לעומס הטקסטיל הבלתי נושם וגוש השער שעל הראש. הרב הרצה לנשים ולגברים שישבו בנפרד על אהבה וזוגיות ועורר חשקים מתרדמתם. הוא אמר בעיניים נוצצות שהאישה תמיד צודקת, יושב בה אלוהים קטן. הגברים החווירו. אודם עלה בלחייה. הקהל התבקש להתחלק לקבוצות קטנות, בכל אחת חמישה גברים וחמש נשים סביב שולחן אחד. במעמד הצגת כרטיס הביקור האישי אמרה בקיצור שהיא עובדת במכון להוראת צרפתית, מכינה חומרי לימוד. "איך תרגישו אם בן הזוג שלכן לשעבר רוצה להיפגש עם חברתכן הטובה?" הניחו את השאלה על השולחן. הלב שלה דפק. בתורה טענה, שהדבר מִזְמַן לחברה הטובה עילה להתנשאות. אחת הנשים העירה בציניות, שאין בה נדיבות רגשית. ואז נשמע הגונג. חמשת הגברים עברו לשולחן הבא. היא והנשים נשארו ישובות. היא סקרה את הגברים החדשים שהצטרפו זה עתה. העין שלה נפלה על גבר בחולצת לקוסט לבנה, ברעמת שער חלקה, שחורה-מאפירה, מעט מקלישה, בגומות שהסתתרו מאחורי זקן מחוויר גזוז מוקפד, בריסים ארוכים נפרדים. הם התווכחו בלהט על הסוגיה שעלתה בחלקם והיא השמיעה שוב את דעתה בקול מתון, בהברות מדודות, רהוטה ומתנסחת. בעצם, דיברה רק אליו. הגונג הקים אותו מהמקום ולקח אותו לקבוצה הבאה.

בתום הערב הותר לכל אחד לרשום שלושה שמות של מי שנשאו חן בעיניו ולסגור במעטפה. היא רשמה רק את שמו. לאחר יומיים סיפקה לה רבקי את הפרטים: טכנאי לשעבר בהוט, חוזר בתשובה, גרוש, מתגורר אצל ההורים, אברך, בעל יכולת כספית נמוכה. ולא, הוא לא רשם את שמה במעטפה. רבקי שאלה אם להעביר לו בכל זאת את בקשתה. היא חשה חולשה ברגליים. אחרי שתיקה ארוכה שבמהלכה משכה את הפאה המגרדת וסידרה אותה היטב, ניגבה אגלי זיעה שהתגלגלו אל מאחורי אוזניה, לחשה נוגה תשובה רפה.

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
עיצוב גרפי: רובי גורדון

<http://motiv-magazine.co.il>

<http://facebook.com/motiv.magazine>

<http://bit.ly/motiv-youtube>

<http://instagram.com/motiv.magazine>

054-337-1373

info@motiv-magazine.co.il

אנחנו מזמינים אתכם לקחת חלק גם בגיליון הבא שלנו.

גיליון 41 של מוטיב יראה אור בעוד כחודש ונושא: "בִּינִים".

הסתיו הוא עונת המעבר, הוא בין הקיץ והחורף. וכמו הסתיו, גם בני אדם נמצאים לפעמים במצבי ביניים - במעבר ממקום אחד לאחר, בהמתנה לקראת משהו שעומד להתרחש, באמצע תהליך של שינוי בחייהם.

ספרו לנו על מצבי הביניים האלה. תארו לנו בשירים וסיפורים קצרים את תחושת ההמתנה, את ההרגשה שהיא לא סיום ולא התחלה, ועם זאת היא סיום והתחלה גם יחד. את מצבי הביניים של החיים.

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 20/10/2018 לכתובת הדואר האלקטרוני:

info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.